

Scénář Jiří Hlobil

Vypravěč:

- Vyprávění Jiřího Hlobila nás zaujalo možná z trochu jiných důvodů, než by se dalo čekat. Život v Československu v druhé polovině 20. století jsme si představovali hlavně jako problémy, trápení a nepohodu. Tyto představy nám Jiří trochu pozměnil a ukázal nám, že i v těžkých časech se dá najít humor. Svým veskrze vlastním pozitivním přístupem k životu nám popsal svůj životní příběh. Jeho maminka byla sekretářka a tatínek důstojník v armádě, stejně jako jeho dědeček.

Pamětník: 5:19-5:31; 18:40 – 19:03

„Dědeček byl za první světové ve válce na Italské frontě několik let tam strávil v zákopu“

„že dvakrát mále přišel o život ale vždycky ho zachránilo asi nějaký štěstíčko. Rozhodl se, že přestane kouřit a ten den kde se scházeli blíž zákopu vojáci aby si zakouřili tak tam přiletěl nějaký velký granát a všechny ti jeho kamarády zabil“

Vypravěč:

- Jiří Hlobil se narodil v Příbrami v polovině padesátých let minulého století. Dětství strávil z poloviny na venkově, a právě kvůli dědečkovi také z druhé poloviny na zámku

Pamětník: 5:34-5:46; 28:18-28:39

„pak když se vrátil potom dělal vrchního účetního u vojenských lesu takže jsme měli to štěstí, že jsme bydleli na zámku v Hořovicích“

„Jedna babička s dědečkem bydlela v té chaloupce a druhá to nebyli bohatý, to byl služební byt ve starém zámku v Hořovicích tam bydleli má rodiče no a když sem se měl narodit tak v Hořovicích myslím v porodnici malovali, tak mě odvezli do Příbrami.

„Potom sme se odstěhovali do Plzně, protože tatínek jako stavař tady stavěl vojenskou nemocnici a bytovky, takže dostal služební byt 29:00

Vypravěč:

- Komunistický režim, přesto že ovlivnil životy mnoha lidí, Jiřího dětství zas tolik nezasáhl.

Pamětník: 32:23 – 32:29; 32:32-32:42

„a my jsme jako kluci tady zažili že tady byly tanky kousek naší školy“

„lezli jsme po nich jako každý kluk chce vidět, jak vypadá tahle různá technika“

Vypravěč:

- Přesto i on má několik horších vzpomínek na rok 1968.

Pamětník: 27:35-27:52; 34:20-34:48

„Úžasný pan učitel, kterého jsme měli rádi byl na nás hrozně přísný, no a on se vyjádřil že nesouhlasí se vstupem spojeneckých vojsk tak proto potom nemohl vést naši třídu“

„Kamarád měl tatínka redaktora, který potom také přišel o práci a měl doma takový smutný suvenýr rozstřílený plát z nějakého přístroje, když dělal na vysílači tak po něm stříleli“

Vypravěč:

- Několik jejich sousedů mělo brzy velké problémy s režimem.

Pamětník 33:10-33:52

„Báli sme se, bydleli sme v bytovkách, kde bydleli vojenští letci, kteří nesměli vzlétnout. Potom byli všichni propuštění za to, že nesouhlasili se vstupem ruské armády. Takže opravdu ten strach byl. Měli sme příbuzné v praze, kde jim nějaký kamarád zahynul na václavském náměstí. To byly těžké chvíle -

Vypravěč:

- Jiří Hlobil se celý život věnoval hudbě a zábavě a byl členem několika kapel.

Pamětník: 21:39-22:07

„Od gymplu hraju divadlo amatérsky, dá se říct trochu poloprofesionálně, tím pádem sem se dostal, že moderuju hodně pořadů, vymýšlím scénáře pro dvě divadélka, máme středověkou kapelu. Jezdíme po hradech a zámcích, krásné okamžiky s krásným poznáváním.

Vypravěč:

- Svým působením se vždy snažil přinášet radost, a i na těžké časy během minulého režimu dokáže vzpomínat s nadhledem a humorem.

Pamětník: 49:32-49:35

„já spíš hledám to, co lidi spojuje, a to co je rozesmává“

Vypravěč:

- To se odráží i v jeho osobním přístupu k životu a v jeho oblíbeném přísloví

Pamětník: 1:01:03 -1:01:11

„Jednoho dne tvůj majetek bude stejně rozdan, proto začni už teď, abys u toho byl.“